

Звернення до учасників конференції Блаженнішого Любомира кардинала Гузара

На цій міжнародній конференції «Україна-Ватикан» розглядається важлива тема «Християнство в контексті його включення в різноманіття сфер суспільного буття». Для сучасної України це дуже актуально. Саме тому хочу розглянути проблему відношення релігії і влади в дуже практичний спосіб. Відкликаючись до недавніх виборів до Верховної Ради та питань багатьох людей, яким має бути кандидат на народного депутата, варто застановитися: чи краще щоби майбутніх членів законодавчої гілки вибирати з-поміж людей віруючих у Бога, чи не зважати на цю прикмету. Потрібно поставити питання ширше, а саме: не відносити його виключно до нардепів, але до всіх носіїв влади у державі. Тут треба зробити деякі уточнення. По-перше, чи кандидати мали би бути вибрані за приналежністю до тої чи іншої Церкви чи релігійної організації, щоб досягнути певну репрезентацію у гілках влади. Відповідь на це питання – абсолютно ні. Приналежність до якоїсь одної релігійної групи є підставою так званої теократії. Таке де-не-де існує, але, як ми маємо нагоду пересвідчитись, аж ніяк не забезпечує справжній демократичний лад, а радше стає якогось роду диктатурою, де рішачий голос єдино мають служителі культу. По-друге, формальна приналежність до якоїсь Церкви чи релігійної організації дуже легко може стати підставою для обману виборців. Це означало б свого роду показати партійний квиток, який ніяк не доказує щось про моральну якість особи. Дуже прикро, що такий обман виборців часто застосовується у передвиборчий час, щоб створити враження, що кандидат воцерковлений або щонайменше дуже прихильний релігії. У цьому контексті між віруючими, які формально або лише показово належать до Церкви, і справжніми віруючими є велика різниця. Віруюча людина – це той, хто живе згідно із засадами релігії, яку визнає. Одним словом, він однаково і послідовно придержується моралі, це значить відношення до Бога та до всіх людей: незалежно чи це перед, підчас чи після виборів. Проте не всі носії влади є вибрані. Багато чиновників на державній службі є призначені якоюсь вищою інстанцією. Незалежно від того, чи хтось вибраний чи призначений, якщо він є на службі народу, правдоподібно, маючи багаторічний досвід служіння людям, такий чиновник буде більш сумлінно сповняти свої обов'язки, якщо він справді віруюча людина. Водночас не хочу твердити, що атеїст не може бути сумлінною людиною, але дуже сумніваюся, чи сумлінна людина є справді безбожником, який нехтує голосом свого сумління.

Відтак в усіх трьох гілках влади, на всіх рівнях суспільного служіння наш народ хоче бачити таких людей, для яких Божий закон є нормою служіння усім своїм співгромадянам.